

קול צעקה - א ויי געשריי

קונטרס קול צעקה דער וויי געשריי

נגד משיח השקר, השבתי צבי בזמנינו ר' שלמה העלבראנץ רב דקהילת לב טהור במאנסי, ניו יארק

כשמו כן הוא, ספר מערכות ומלחמות נגד משיח השקר החדש אשר קם במחנינו, קול ה' נשמע ברמות, להזהיר את העם ולהגבילם מלהלכד ברשת משיח השקר, ולהשמר ממצודתו אשר פרש אורב הנשמות, שלא ליגרר אחריו, והננו לחזק ידיים רפות וברכים כושלות, בעת תקופה סוערה ורוח נושבת, מעת החל נגף ה"קולט-רעביסטווע", אשר הכריז בעצמו שהוא הנועם אלימלך, ואחר כך הכריז על עצמו שהוא רשב"י, ואחר כך הכריז שהוא המלך המשיח, ושרק הוא יביא את הגאולה שלימה.

לכן אנו מדפיסים כאן כרוזים ומודעות, קריאות עלי אדמות, קול ה' אשר נשמע ברמות, כדי שלא לשנות מדרך הסלולה לנו מאבותינו ורבותינו הקדושים, לחזק הדת על תילה ולהרים קרן התורה ברמה.

כולל בתוכו מה שנתפרסם בחוצות קריי' מטעם מרנן ורבנן, ארזי הלבנון אדירי התורה, השרידים אשר ה' עליהם קורא, ומפיהם אנו חיים, שרי צבאות ישראל, מאורי הגולה שליט"א

כל אלה נאספו ונקבצו כעמיר גורנה וחוברו לה יחדיו לזכות את הרבים וכן שלימים הרעבים גם צמאים נפשם בהם תתעטף לשמור ולעשות כדבר המלך ודתו המסורה לנו מצדיקים גדולים וקדושים הבעל שם טוב הק' ותלמידיו ותלמידי תלמידיו זי"ע.

חשון-כסלו תשנ"ח ברוקלין, נ.י.

מפתח

1. דבר המערכת 3
2. פתח השער 7
3. מכתב מכ"ק אדמו"ר שליט"א מקאשוי 11
4. גילוי דעת מהתאחדות תלמידי קאשוי 12
5. דרשת כ"ק אדמו"ר שליט"א מקאשוי 13
6. אל תתנו יד לחותמים 14
7. אחר שנים הרבה 16
8. חדשות מבהילות 17
9. אברכי הכולל, אל תתנו יד לגוזלים 20
10. אחר שנים הרבה 21
11. כתבה מ"יום השישי" 23

קול צעקה - א ויי געשריי

בס"ד

דבר האצרכת

אלא מוכר עצמו או שמכרוהו בית דין בגניבתו, ונמצא שזה הנמכר מסתמא דמילתא הוא יבא להכות את אביו ואמו ולקלל, שהרי אינו מכיר אותם.

וכיון שהם מן החמורות שחייבים עליהם מיתה, והשוה כבודם ומוראם לכבודו ומוראו, ראוי שהגורם לזה יומת, ואע"ג דמפקיע אותו מכל מצות עשה שהזמן גרמא לא ראוי לענוש אותו בעבור זה מיתה וכו', עכ"ל.

ה. אפילו אם הבן הוא פחות ונבזה (כמו רבים מאותם הילדים שהעלבראנץ חוטף מבית הוריהם החילוניים) יש בזה איסור אם גנב אותם מבית הוריהם, מחמת שגורם להם לקלל אביהם ואמם, וגם אין זה בכלל אנושיות לשעבד אנשים.

ובספר משך חכמה (פרשת משפטים) כתב וזה לשונו: המוכרו לקרובים פטור וכמו שאמרו עד שיוציאו מרשות אחיו, שזה גניבה אצל נפש שמרחיקו ממשפחתו ומכרו, ולזה אמר קרא שאף אם הוא פחות ונבזה רחוק מכל הרגש אחוה וחיי משפחה עד כי הוא ממר ליולדתו ומכה את אביו, גם אותו אם ימכור איש מות יומת, ולכן הפסיקה תורה בין מכה למקלל, וזה כי התורה הרחיקה הענין העבדות לגמרי מהחברה האנושית ודו"ק, עכ"ל.

ו. בשבטי י"ה, אשר בגלל זה נגזרה מיתה משונה רח"ל הגונב נפש מבית הוריו, גורם לזה שאבי הילד ירד אבל שאולה ח"ו, כמו שמצינו על עשרה הרוגי מלכות, גבורי כח עושי דבר ה', וכל זה בגלל שהשבטים מכרו את יוסף אחיהם

ובספר משנה כסף לר"י אבן כספי כתב טעם חדש, וזה לשונו: וגונב איש, שייגנב אחיו כמו שעשו אחי יוסף לו ועל זה היה עיקר האזהרה וכו' אין רשות לאחר ואף לאח הגדול למכור אחי כו', כי העושה זה מכה אביו או קרוב לזה, ואולי הורגו, כמ"ש כי ארד אל בני אבל שאולה, וכן הוא והיה כראותו כי אין וגוי עכ"ל.

בגונב איש מצינו שגם הנשים בכלל האיסור ובאמת מצינו גבי גונב איש חידוש גדול, דאף דבכל התורה כולה יש כמה לימודים לפטור נשים מחיובים רבים ששייכים באנשים, מכל מקום בגונב איש חייבת גם האשה שגנבה אף את הקטן, וכמו שמבואר במכילתא (פרשת משפטים שם) וזה לשונו: וגונב איש, אין לי אלא איש שגנב את האיש, גנב את האשה ואת הקטן מנין, תלמוד לומר (דברים כ"ה, ז') וכי ימצא איש גונב נפש מאחיו להביא את שגנב את האשה ואת הקטן, אין לי אלא איש ואשה שגנבו את האיש והאיש שגנב את האשה ואת הקטן, האשה שגנבה חברתה ואת הקטן מנין, תלמוד לומר (שם) ומת הגנב ההוא מכל מקום, עכ"ל המכילתא.

וכן מבואר בשי"ס (סנהדרין פ"ה ע"ב) כי ימצא איש גונב נפש מאחיו, אין לי אלא איש שגנב, אשה מנין, תלמוד לומר וגונב איש, אין לי אלא איש שגנב בין אשה ובין אשה, ואשה גנבה

א. גודל האיסור של גניבת איש ומכירתו, וכן מקלל אביו ואמו, וביותר כאשר הגונב גורם לכך שהגונב יקלל אביו ואמו

כתיב (שמות כ"א, ט"ז-י"ז) וגונב איש ומכרו מות יומת ומקלל אביו ואמו מות יומת. וכתב האבן עזרא שם, דבדרך כלל לא יתכן דבר כזה, שכן יקלל את אביו ואת אמו, אלא אם כן נותק הבן מחיק הוריו, נמכר וגדל בנכר, כך שאיננו מכיר אותם כלל ועל כן הוא מקלל אותם. ובכן, הבן הנגנב והנמכר הוא על פי הרוב אותו הבן ש"מקלל אביו ואמו", לפיכך ראוי ה"גונב איש ומכרו" לענוש מיתה, שהרי הוא הביא את הבן לידי כך שיהיה "מקלל אביו ואמו", עד כאן תוכן דבריו בשם רבי סעדי' גאון.

ב. טעם שנכתב בתורה הלאו של גונב נפש בין מכה למקלל אביו ואמו

ובמדרש (במדבר רבה פ"ט, ב') איתא, ומכה אביו ואמו וגוי וגונב איש ומכרו, וכי מה ראה להפסיק גונב נפש בין מכה למקלל, והלא לא היה ראוי להפסיק ביניהם, לפי שמכה ומקלל שניהם נאמרים בעונש אביו ואמו, למה עשה כן, ללמדך שעל זה נתחייב גונב נפש מישראל (שהוא גרם לזה) לאחר כך הוא מכה אביו ואמו ומקללם, לפי שאינו גדל עמם ואינו מכירם ע"כ.

ג. הגונב את הילד מבית הוריו, גורם לו שיקלל אחר כך את אביו ואת אמו ויתאכזר עליהם, כיון שאינו מכירם כלל

ובספר בכור שור כתב על הפסוק בפרשת משפטים, ויש לפרש שלכך כתיב גונב אצל מקלל, שהגנב כאשר טוענין עליו שהוא גנב, מקלל אביו ואמו אם גנב, כדי לנקות עצמו, ונמצא שהגנבה גרמה לו לקלל אביו ואמו.

ובמדרש אגדה איתא עוד, לכך ניתן גונב בין מכה ומקלל, שהגונב אדם גורם לו שמכה ומקלל את אביו ואת אמו, שכשגנבו נער ומוליכו למקום רחוק, וגדל שם, ואין מכיר אב ואם וכשבא אצלם מכה ומקלל אותם לפי שאינו מכירם. עיין שם.

וכן משמע בלשון פירוש הדר זקנים, שכתב וכאשר בא אצל אביו ואמו מכה אותם ומקללם לפי שאינו מכירם, כלומר שכל ימי חייו לא הכירם ולכן משכחת לה שיתאכזר עליהם ויכס ויקללם כמו לאיש זר, ואפילו התרו בו ג"כ לא ימנע.

ומטעם זה שהגנב גרם באמת שימיתו אותו, לכן הוא נהרג.

ועיין בתשובת הרדב"ז ח"ו שני אלפים רצ"ה: שאלת אם יש אצלי טעם למה הפסיק בין מכה אביו ובין מקלל אביו בפסוק וגונב איש ומכרו וכו', ומה שנראה לי בתשובת שאלתם שהטיל הכתוב וגונב איש בין מכה ומקלל, למדרש לפניו ולאחריו, מה מכה לאחר מיתה פטור, אף גונב אם באו עדים ועמד בדין אחר שמת הגנב פטור דהא לא נמצא בידו שכבר מת, אבל אם עמד

בדין ובאו עדים ואחר כך מת הגונב חייב שחרי נמצא בידו עוד יש לומר שבא לתת טעם למה ענש הכתוב מיתה לגונב נפש מישראל, לפי שזה מכרו בחזקת שהוא עבד כנעני, שאין עבד עברי

קול צעקה - א ויי געשריי

איש ומכרו וגוי, מיד צוה למלאות פלטורו מנעלים, ושלח לקרוא לעשרה חכמי ישראל, ובאו לפניו והושיבן בקתדראות של זהב, אמר להם עומק הדין יש לי לשאול מכם, ואל תאמרו לי כי אם הדין ואת האמת והמשפט. אמרו לו אמור. אמר להם מי שמכר איש מאחיו של בני ישראל והתעמר בו ומכרו מה דינו. אמרו לו התורה אמרה מות יומת. ענה ואמר להם, אם כן אתם חייבין מיתה. אמרו לו אמור למה, אמר להם על מכירת יוסף שמכרוהו אחיו, ואם הם היו בחיים הייתי דן אותם, ועתה שאינם בחיים אתם תשארו עון אבותיכם עכ"ל.

ובספר נפתולי אי נפתלתי פרשת משפטים כתב: ולא יתעלם ממך ענין כפל המיתה דכתיב מות יומת, שהרי עשרה הרוגי מלכות כבר מתו פעם אחת, כמיתת השבטים, גלגול, ע"כ. ועיין בזוהר משפטים דף צ"ד ע"א, ובעיקרים מאמר ד' פרק כ"ט ויעקב במטפחת ספרים ע"ד הזהר משפטים עיין שם, ועיין בזוהר רות דף פ"ט ע"ב.

ח. הילדים שנחטפו לרשתו של העלבראנץ הם בבחינת תינוקות שנשבו, אבל על ראשו תלוי האשמה של עוונותיהם שמקללים אביהם ואמם ומבזים ומצערים אותם

והנה באמת כל האמור למעלה באמת אינו נוגע לתינוקות הללו שנשבו לתוך רשתו של ר' שלמה העלבראנץ, דהלא הם בבחינת תינוקות שנשבו, וכאשר רק דורכת כף רגלם על מפתן ביתו הרי הם שבויים אצלו, והוא משכר אותם בכל מיני חאשיש ויין שרף וכדומה, כדי לטשטש את דעתם שלא ירצו לחזור אל חיק הוריהם, ואם כן מה שהם עושים נגד הוריהם אינו בכלל כל האמור למעלה ח"ו, כי לא מרצונם ודעתם עושים דברים אלו, אלא הוא שגרם לזה בודאי שהוא בכלל זה ועובר גם על מה שהם מקללים ומבזים בפרהסיא את אביהם ואת אמם וזקניהם וכל משפחתם, כנ"ל כיון שגרם בזה שיוכשלו הבנים בזה, וזה דבר ברור שהוא בכלל גונב נפש ומכרו, וכמבואר לעיל באריכות דעת כמה מהראשונים דאף אם לא מכרו אלא נשתמש בו לאחר שגנבו, גם כן הוא בכלל גונב נפש ומכרו, ואם כן הרי לא די שהוא משתמש בהם, אלא שהוא משעבדם ממש בתורת עבדים וכנ"ל.

ולא זו בלבד, אלא אף גרם חילול השם נורא ועצום שנתחלל שמו יתברך בגוים, ע"י הפרשה של שי פימה ועוד שנתוודע בשער בת רבים, ובבתי הערכאות בארצות הברית כל מעלליו שעשה לתפוס את הילד שי פימה מבית אמו, ולא רצה להחזירו, וכמה פעמים הופיעו כתבות ארוכות בעתונות העכו"ם כאן בארצות הברית, וכמה נתחללה כבודו של מקום ב"ה בזה, רחמנא ליצלן, ועוד כמה וכמה איסורים של לשון הרע ורכילות וכו' שפיכות דמים (דמים תרתי משמע) לההורים, שנגמרו מחמת מעלליו של שלמה העלבראנץ בפרשת שי פימה ועוד, ועוד שנגרם כל זה על ידי חטיפת הילדים שלו, וגם ע"י הקולט רעביסטווע שבנה לעצמו, וכל זה כדי להגדיל כבוד עצמו ושמו ותהלתו, ולא איכפת ל"י כלל מכל איסורים הנ"ל, אלא שיתגדל ויתקדש בעיני תלמידיו ובני חבורתו.

וכעת נתעוררו כמה וכמה עשרות ההורים שילדיהם נחטפו על ידי חיילותיו של העלבראנץ, להזמינו לבית המשפט בארץ ישראל וכאן בארצות הברית, וגם עשרות הורים מזמינים אותו כעת לדין תורה (אשר כמובן שהוא מצפצף על כל זה, כי לדעתו הבתי דינים

איש (דהיכא דגנב הוי איש כתיב גונב נפש, ואשה שגנבה איש דכתיב וגונב איש, וגונב אפילו אשה שגנבה משמע), אשה שגנבה אשה מניין, תלמוד לומר ומת הגנב ההוא מכל מקום.

ועיין בתוספתא (ב"ק פ"ח א') הובא בגמרא סנהדרין שם, אחד גונב איש ואשה וגר ועבד משוחרר, אחד איש ואשה וגר ועבד משוחרר שגנבו הרי אלו חייבין.

והקשה בפירוש הריב"א, ואם תאמר מאי צריך לרבות אשה שגנבה מן גונב איש ומכרו, הלא השוה הכתוב אשה לאיש לכל עונשין שבתורה. ותירץ הר"א דהיינו היכא שכתוב לשון זכר בפרשה ולא כתיב איש בהדיא, אבל היכא דכתיב איש דרשינן איש ולא אשה, וכן בערכין ד' ע"ב אין לי אלא איש שהעריך שנאמר איש כי יפליא נדר בערך וגוי אשה שהעריכה מנין.

ובפירוש הרע"ב תירץ, יש לומר מאחר שמצינו שהקילה תורה עליה בענין הגניבה של ממון, כדדרשינן (סוטה כג.): בפסוק ונמכר בגניבתו, איש נמכר בגניבתו ואין אשה נמכרת בגניבתה, הייתי סובר שהקל עליה הכתוב גם בגונבת הנפשות שלא תהא חייבת מיתה, לכך הוצרך לדרוש מקרא עכ"ל.

ז. איסור חמור של השתמשות בהנגב (אף אם השימוש הוא בפחות משה פרוטה), גם אם לא מכרו

ויתירה מזו מצינו בגמרא סנהדרין שם במשנה, הגונב נפש מישראל אינו חייב עד שיכניסנו לרשותו (דכתיב ונמצא בידו), רבי יהודה אומר עד שיכניסנו לרשותו וישתמש בו, שנאמר והתעמר בו ומכרו.

ובפירוש הרלב"ג על התורה בפרשת משפטים כתב, ואינו חייב עד שישתעבד בו שנאמר והתעמר בו, ואל זה גם כן רמז באמרו ונמצא בידו, ר"ל שהיה נמצא תחת ידו לעבדו כו' ולזה אמר בזה המקום ונמצא בידו תמורת העמור להורות שאיך שיהיה שישתמש דרך עבדות ינהג בו זה הדין (ואין צריך שהשימוש יהיה שוה פרוטה) ע"כ.

ובאמת אין מן הצורך שימכרנו ממש אם גנבו כדי שיתחייב עליו, כי אף אם גנבו ונשתמש בו אף שלא מכרו, גם כן נהרג עליו, וכמו שכתב רב האי גאון בספר מקח וממכר סוף שער כ"ט וזה לשונו: הגונב נפש מישראל ומכרו או ששתמש בו נהרג עליו וכו', עיין שם.

וכעין זה מבואר בספר הרקמה (פרק שמושי הוי"ו) וזה לשונו: הרצון בו מכרו או נמצא בידו כמו שהסכימו המפרשים כולם בכתוב מכה אביו ואמו, שהרצון בו או אמו ע"כ.

וכן מפרש האבן עזרא משפטים שם, ונמצא בידו בשוק לפני המכרו יומת. וכעין זה באברבנאל שם, וזה לשונו: ומכרו ונמצא בידו, או גונב איש ומכרו, או גונב איש ונמצא בידו, רוצה לומר שהיה מחבירו כדי למכרו כו' כי גם הוא רוצה לנפש אשר גנב. ואף על פי שלא הזיקו כלל בגופו או בכבודו ורוצה לשלם כפרו, או אפילו יהיו חפצים גואלי הגונב שלא להענישו, אין ראוי להניחו מפני תיקונו של עולם, עכ"ל.

ז. כל ענין עשרה הרוגי מלכות נשתלשל מחטא מכירת יוסף

ובמדרש אלה אזכרה, על פסוק וגונב איש ומכרו (ואנו אומרים אותה בעבודת יום הכיפורים בתפילת מוסף, וכן בקינות לתשעה באב) וזה לשונו: נתן הקדוש ברוך הוא בלב הקיסר של רומי ללמוד תורת משה מפי חכמים וזקנים, והתחיל בספר בראשית והיה לומד עד שהגיע לואלה המשפטים, וכיון שהגיע לפסוק וגונב

קול צעקה - א ויי געשריי

ובירושלמי פאה (פרק א' הלכה א) וקידושין (פרק א' הלכה ז'),
וכן בבבלי קידושין ל' ע"ב, נאמר ומקלל אביו ואמו מות יומת
ונאמר איש איש כי יקלל א-להיו ונשא חטאו, הקיש קללות אב
ואם לקללת המקום, אבל אי אפשר לומר מכה כלפי מעלה, וכן
בדין, שיוקשו לכיבוד ומורא על הבן שהרי אף הן שותפין למקום
בו. ועיין בתורת כהנים (ריש פרשת קדושים).

ועוד איתא בשאלתות (פרשת יתרו) וזה לשונו: נאמר במקלל
אביו ואמו מות יומת, ונאמר ונוקב שם ה' מות יומת, הקיש
קללת אב ואם לקללת המקום וכו', וכן בדין ששלשתן שותפין בו
וכו', ע"כ.

יב. כמה צריכין להזהר בכבוד אב ואם, למדים מחם בן נח
ובפירוש רבינו אפרים: ומקלל אביו ואמו, אמר ר' שמעון
הזהיר הקב"ה לישראל ואמר להם הזהירו בכבוד אב ואם, שהרי
חם אבי כנען לא הכה אלא קלל אלא ראה בלבד נענש הוא ובניו
לעולם, המקלל על אחת כמה וכמה, עיין שם.

יג. איסור עינוי אלמנה ויתום שייך בכל אדם, אלא שדיבר
הכתוב בהוה, כיון שאין להם מי שיעמוד לימנים
ועיין באור החיים הקדוש על התורה (שמות כ"ב, כ"א) שכתב
על פסוק כל אלמנה ויתום לא תענון, דאיתא במכילתא כל
אלמנה ויתום לא תענון, אין לי אלא אלמנה ויתום, שאר כל אדם
מנין, תלמוד לומר לא תענון, דברי רבי ישמעאל. רבי עקיבא
אומר אלמנה ויתום שדרכן לענות בהן דיבר הכתוב בהוה, עכ"ל
המכילתא. וכן כתב רש"י שם כל אלמנה ויתום לא תענון, הוא
הדין לכל אדם, אלא דיבר הכתוב בהוה לפי שהם תשושי כח
ודבר מצוי לענותם ע"כ.

ועל זה כתב באור החיים הקדוש, וזה לשונו: "דבמכילתא
מתבאר דיש אזהרה גם לשאר כל אדם מלא תענון, אלא דהעונש
הגדול של נשיהם אלמנות ובניהם יתומים הוא רק על המענה
יתום או אלמנה, אבל המענה כל אדם אין עונשו כל כך", עכ"ל.
והנה ר' שלמה העלבראנץ בנה את רוב מלכותו והקולט-
רעביסטווע שלו מיתומים ואלמנות כאלו אשר אין להם אב
שישיחו עליהם, וכן חטפם והשפיע עליהם שילעגו על קרוביהם
ולא ישמעו בקולם, ואם כן הרי עבר בפירוש על לאו דכל אלמנה
ויתום לא תענון, כנזכר לעיל דעיקר הלאו הוא באלמנות
ויתומים, אבל באמת גם בשאר כל אדם שייך לאו זה, והרי הוא
מענה גם שאר ילדים וחוטפם מבית הוריהם, ואין לך צער גדול
מזה, אבל ביותר משתמש בטכסיסיו לגבי אלמנות ויתומים כיון
שאינן מי שיעמוד נגדו כאשר הוא חוטף ילדים כאלו מבית אמם
שנשארו אלמנות ל"ע. וגם יש לו חבורה של מרגלים אשר
מביאים ילדים לתוך מוסדותיו אפילו רק לתפילה אחת בלבד,
ואחר כך עובד עליהם משך כמה שעות עד שנשבים אחר קסמו
וכך נופלים ברשתו, וכל זה ידוע ואין מן הצורך להאריך בזה.

אינם מחייבים אותו כלל וכלל, דהלא הוא גדול מכולם בעיני
עצמו, וכמובן, ואכמ"ל בזה).

ועתה נרחיב קצת עוד את היריעה דלא זו בלבד שאינו שם על
לבו גודל האיסור של גונב איש ומכרו, ומה שגורם לתלמידיו
שיבזו ויקללו את אביהם ואת אמם ושאר בני משפחתם, וכנזכר
לעיל, אלא שהוא מכשילם בבזיון ובצער הוריהם אשר גודל
האיסור בזה הוא איסור מפורט בפני עצמו, ואמותיהם מבכות
עליהם מרוב צער, אללי לי, איכה נאבדו עוללינו אשר טיפחנו
ורבינו וכעת נפלו בידי זרים, אשר גורמים להם שיאמרו לאביהם
ולאמם לא ראיתיו, ואת אחיהם לא הכירו ואת בניהם לא ידעו,
ולא זו בלבד אלא שמבזים ומביישים את הוריהם ואת
משפחותיהם במה שמדברים נגדם סרה שאינם יודעים כלל מה
זה להיות מאנשי חבורתו של הרב העלבראנץ, ובה גורם צער
ועלבון לההורים שכל ימות השנה הם אצלם בבחינת תשעה באב,
אשר מבכים על בניהם ושואלים מתי ישובו בנים לגבולם.

ט. גודל האיסור לצער אביו ואמו, ולצער סתם בני אדם
ועיין בשאלתות דרב אחאי גאון פרשת יתרו (סימן ל"ו) שכתב
על פסוק ומקלל אביו ואמו, שאילתא, דאסור ליה לאיניש
לצעוריה אבוה ואימיה, ומאן דלייט אבוה ואימיה חייב קטלא,
דכתיב ומקלל אביו ואמו מות יומת, ע"כ.

וכתב הרד"ל דהא דלצעורי אינו ענין ללייט, דשם לאו משום
צער, ואף שלא בפניו ולאחר מיתה חייב, ואפשר משום מכה
דלהלן נקט ליה וכמו שכתב להלן ברם צריך וכו' דלאו לצעורי קא
מכוין עכ"ל.

י. מצער אביו ואמו הרי זה בכלל מקלה אביו ואמו
וכתב על זה בהעמק שאלה וזה לשונו, ואני אומר דכל מצער
הרי זה בכלל מבזה וקאי בארור מקלה אביו ואמו, כמו שכתב
הרמב"ם פרק ה' מהלכות ממרים וביורה דעה סימן רמ"א שכל
המבזה אביו ואמו אפילו בדברים, אפילו ברמיזה הרי זה ארור
מפי הגבורה שנאמר ארור מקלה אביו ואמו כו' ומקלה מעין
מקלל, אלא שהמקלל עונשו חמור וחייב מיתה ואפילו שלא
בפניו, משום הכי התחיל רבינו דאסור אפילו לצער בעלמא, עכ"ל.
ובספר מנחה בלולה כתב, תרגום ירושלמי, די מבזי, ואף על גב
דאב יכול למחול על בזיונו, מכל מקום מאחר דהכתוב מדבר
בעדים והתראה, ודאי לא מחל דהעדים יאמרו אותו, ע"כ (ועיין
בקידושין ל"ב ע"ב דמחל ליקריה, ובמנחת חינוך מצוה מ"ח
ור"י, ובטורי אבן מגילה כ"ח ע"א).

ובספר תורתן של גאונים (דף 173) כתב וז"ל: ולא יזלזל בו
כאמור ואל תבזו כי זקנה אמך, ומי שמקלה את אביו כאילו כפר
בבוראו, כאמרו ומקלל וגוי' ע"כ (ועיין בספר אורחות צדיקים
שמביא בשם הרמב"ם דהמצער אביו ואמו דינו כעכו"ם לכל
דבריו).

יא. השה כבוד ההורים לכבוד המקום ב"ה
וכל כך למה, שהמקלה את אביו נחשב כאילו כפר בבוראו,
יתבאר עפ"י מה דאיתא במכילתא פרשת יתרו וזה לשונו, ומקלל
אביו ואמו, רבי אומר חביב כבוד אב ואם לפני מי שאמר והיה
העולם, ששקל כבודו ומוראו לכבודו ומוראו, וקללתו לקללתו
וכו', כתיב ומקלל אביו ואמו, וכנגדו כתיב איש כי יקלל א-להיו,
הקיש קללת אב ואם לקללת המקום ע"כ.

קול צעקה - א ויי געשריי

הוא מצערו ומבזהו, ולא עוד אלא אם הם אביו ואמו של המבזה, כמה גדול עונשו של זה ח"ו.

טו. הוא כופה את אנשיו שיצאו במכתבים חוצבים נגד הוריהם, כמו שאירע לאחרונה בשני אחים שכתב המכתב נגד הוריהם וכפה את הבנים לחתום את שמם על המכתב

ר' שלמה העלבראנץ הזה, לא זו בלבד שעבר על כל מה שהבאנו לעיל, אלא גרם להם שיבזו את אביהם ואת אמם ויצערו אותם, ויתירה מזו, שהוא מצוה להם שיכתבו מכתבים ברבים נגד הוריהם, כמו שנתפרסם לאחרונה מכתב שכתבו שתי אחים נגד אביהם שאין יודעים מה הוא רוצה מהם הלא הם "שבעי רצון" אצל העלבראנץ, ורצונם להיות שם ושאין לאביהם לכפות עליהם את דעותיו באיזה ענין שהוא, ובאמת לא הם כתבו את המכתב הזה, כי אינם בעלי כשרון לכתוב מכתב כזה, כידוע, אלא שהוא בעצמו כתב את המכתב והחתים אותם עליו בעל כרחם ונגד רצונם, וכי יש לך בזיון גדול מזה, וכאמור לעיל דבאמת הם אינם אשמים בזה, כי הוא גורם להם שיכתבו כן והוא מפרסם את המכתב על שמם, ומצוה עליהם רק שיחתמו את שמם, והם שומעים בקולם כצאן אחר הרעיא סמיא רח"ל, וחתמו על המכתב, וכנודע זאת בשער בת רבים, שהפיצו את מכתביהם בכל קצוי ניו יארק.

טז. מראשית ביאתם תחת כנפיו, הוא מצייר במחשבתם כאילו הוא הרבי ר' אלימלך בדור הזה (רח"ל), ואחד מתלמידיו שאמר שאינו מאמין בזה, הכוהו מכות נמרצות עד שכמעט יצאה נפשו רח"ל, וכמו שהעידו אנשי "הצלה" שהיו שם

ואין זה מן התימה מדוע שומעים הם בקולו וחותמים על מכתבים כאלו, דהלא בדעתם ומחשבתם כל הזמן מעת ביאתם אצלו, הוא שהרב העלבראנץ הוא ממש הרבי ר' אלימלך שבדורינו (רחמנא ליצלן מהאי דעתא), דבכל דור ודור יש צדיק הדור כהרבי ר' אלימלך בדורו וכרבי שמעון בן יוחאי בדורו, וכמו שהביא בשו"ת חידושי הרי"ם (על הדברי חיים זי"ע) שבזוהר הקדוש איתא דבכל דור יש צדיק שהוא כרבי שמעון בן יוחאי בדורו, עיין שם, והרי שלמה העלבראנץ טישטש את דעתם של תלמידיו שהרי הוא כהרבי ר' אלימלך, והי' אחד מתלמידיו שאמר לו שאינו מאמין שהוא הוא הרבי ר' אלימלך בדור הזה, וחרה אפו של עלבראנץ עד שצוה להכותו מכות אכזריות, על שלא האמין שהוא הרבי ר' אלימלך בדור הזה, ועל עובדא זו העידו אנשי "הצלה" שהיו שם, כאשר הובילו אותו לבית החולים כי נתעלף כאשר נשתנה כל צבע גופו מחמת המכות שקיבל, וכל כך למה? רק בגלל שאמר שקשה לו להאמין ולהעלות על דעתו שר' שלמה העלבראנץ הוא הרבי ר' אלימלך בדור הזה.

מכל זה רואים עד כמה גדלה גאוותו ושחצנותו של ר' שלמה העלבראנץ, עד כדי כך שמוכן להרביץ ולהכות מכות אכזריות למישהו מתלמידיו שיעיז לדבר נגדו ולפקפק ב"גדלותו" כחד מצדיקי קדמאי. ולא די לו להיות סתם כאחד מצדיקי קדמאי, אלא שרוצה להיות ממש בבחינת הרבי ר' אלימלך עצמו, לא פחות מזה...

יז. מה שכתב הרבי ר' אלימלך זי"ע בעצמו על אנשים כשלמה העלבראנץ ודומיו, שמתגאים ואומרים "אני שלמה"

ועל כגון דא כבר כתב הרבי ר' אלימלך בעצמו בספרו הקדוש נועם אלימלך (פרשת יתרו) על פסוק (שמות כ', כ"ג) ולא תעלה

יג. רבי ישמעאל אמר לרבי שמעון בן גמליאל שנענש על שעייב בני אדם מלענות להם על שאלותיהם, ורואים מזה האיסור לצער בני אדם אפילו אם הוא טרוד בעסקי עצמו, והרי זה מוסר השכל להרבנים ומנהיגי הדור, שאסור להם לשבת שאנן ושקט, רק לעמוד על גודל המכשלה הנקראת שלמה העלבראנץ, ולהוציאו ממחנה ישראל, שלא יהא לו שום מקום ביהדות החרדית

ובאמת איתא שם עוד במכילתא פרשת משפטים (שהביא באוהח"ק הני"ל) בהמשך דבריו, וזה לשונו: בשעה שהיו רבי ישמעאל ורבי שמעון יוצאין ליהרג, אמר ליה רבי שמעון לרבי ישמעאל, רבי, לבי יוצא, שאינו יודע על מה אני נהרג. אמר ליה רבי ישמעאל לרבי שמעון, מימך, בא אדם אצלך לדין או לשאלה ועכבתו עד שתהא שותה כוסך ונועל סנדלך או עוטף טליתך, אמרה תורה אם תענה, אחד עינוי מרובה אחד עינוי מועט. אמר לו רבי נחמתני, עכ"ל.

והנה כידוע היו רבי שמעון בן גמליאל ורבי ישמעאל מעשרה הרוגי מלכות. ורבי שמעון היה מפשפש במעשיו ולא מצא שום סיבה מדוע עלתה לו כך, אך כאשר אמר לו רבי ישמעאל שמה צערת מימך אדם בזה שעכבתו להמתין לך זמן קצר, התנחם רבי שמעון, דעכשיו כבר יודע על מה ולמה הוא יוצא ליהרג, שכן לצער אדם מיישראל לאו מילתא זוטרתא היא, ואז קיבל עליו את הדין, וכנ"ל.

יד. נחום איש גם זו תלה את עונשו במה שעייב מליתן פרנסה לעני, ומזה רואים גם כן גודל האיסור לצער אחד מישראל, וכל שכן כאשר המצטערים על ידי מעשיו הם אביו ואמו וזועקים מרה על מה שנחטף ברשת החבורה הלזו שנקראת "לב טהור" ובגמרא (תענית דף כ"א ע"א) מצינו עובדא נוראה בנחום איש גם זו, דמסופר שם בגמרא, נחום איש גם זו סומא היה בשתי עיניו, גידם משתי ידיו, קיטע משתי רגליו, וכל גופו מלא שחין. והיה מוטל בבית רעוע ורגלי מטתו מונחים בספלים של מים כדי שלא יעלו עליו נמלים.

פעם כשמט הבית ליפול, בקשו תלמידיו לפנות מטתו ואחר כך לפנות את הכלים, אמר להם: בני, פני את הכלים ואחר כך פנו את מטתי, שמובטח לכם כל זמן שאני בבית אין הבית נופל. פינן את הכלים ואחר כך פינן את מטתו, ונפל הבית. אמרו לו תלמידיו, רבי, מאחר שצדיק גמור אתה למה עלתה לך כך. אמר להם: בני, אני גרמתי לעצמי שפעם אחת הייתי מהלך בדרך לבית חמי והיה עמי משוי ג' חמורים, אחד של מאכל ואחד של משתה ואחד של מיני מגדים. בא עני אחד ועמד לי בדרך. אמר לי: רבי, פרנסני. אמרתי לו: המתן עד שאפרוק מן החמור. לא הספקתי לפרוק מן החמור עד שיצתה נשמתו. הלכתי ונפלתי על פניו ואמרתי: עיני שלא חסו על עיניך יסומאו. ידי שלא חסו על ידיך יתגדמו. רגלי שלא חסו על רגליך יתקטעו, ולא נתקררה דעתי עד שאמרתי: כל גופי יהא מלא שחין. אמרו לו אוי לנו שראינוך בכך, אמר להם אוי לי אם לא ראיתוני בכך, ע"כ לשון הגמרא.

ומפרש המהרש"א בחידושי אגדות, שבדבריו שאמר אוי לי אם לא ראיתוני בכך, היתה כוונת נחום איש גם זו לומר, שאם לא היה מקבל את עונשו בעולם הזה, היה אוי לו בעולם הבא.

חזינן מזה גם כן גודל העונש על הצער שגורמים לפעמים לאיזה אדם, אפילו צער גרידא, ואם כן כל שכן וקל וחומר כאשר

קול צעקה - א ויי געשריי

במעלות על מזבחי אשר לא תגלה ערותך עליו, דכאשר אדם מתגאה ומתפאר במעלותיו, מתגלים על ידי כך חסרונותיו, דבגאותו הוא חושף לעיני הכל את שטותו וסכלותו, עיין שם בלשונו הקדוש.

כל זה כתבנו רק כדי לעורר את לבב גדולי ישראל מנהיגי הדור שליט"א, שעליהם מוטלת האחריות לבער נגע זה מקרבינו, וכאשר הרבנים המנהיגים יצאו נגדו במלחמת קודש, אז בודאי יכנסו הדברים ללב העם וכל אחד ואחד ידע להזהר ולהשמיר שלא יהא לו שום שייכות אתם, וגם בניו לא יפלו ברשתו של שלמה העלבראנץ, כי זה כל רצונו ומאווייו להגדיל את שורותיו בעוד ועוד אנשים, עוד ועוד תלמידים ועבדים שרצים אחריו כעבד אחר אדונו, ובטוחים אנו שדברינו ימצאו אוזן קשבת אצל כל אחד ואחד, וכך תעלה בידינו לבער הנגע מקרבינו, ולומר למלאך המשחית הרף, עזוב נא את צעירי ישראל צאן קדשים, ואל תחטאו בילד.

צו באַקומען די אויסגאַבע "קול צעקה - וויי געשריי" ביטע פילט אויס די אַפליקאַציע און לייגט אַריין פינעף דאָלער קעש און שיקט עס אַריין צי אינזער אָפיס. אויב איר קענט ביטע שיקט אַריין אַ שיינע סומע געלט פאַר די געוואַלדיגע מצוה פון "פּדיון שבויים", וואָס זאָל מעגלעך מאַכן אַרויסצוראַטעווען אידישע נשמות פּין די קאַט פון שבת-י-צבי, און אויך אויסצומיידן עס זאָלן נישט אַריינפאַלן נאָך נשמות אַהינצו. אויב איר ווילט עס שיקט עס שיקט צו אַ פּריינט, אָדער איר ווילט עטלעכע קאַפיס, שרייבט ביטע אָן פינקטלעך און קלאָר אייער אַדרעס. אויב איר האָט פּרישע אינפּאַרמאַציע, שיקט עס גלייך אַריין צו דעם פּאָלגעדן אַדרעס, אָדער רופט אַריין צום האַט-ליין. בייגעלייגט איז די סומע פון

\$ _____

נאָמען -----

אַדרעס -----

שטאָט/זיפ-קאָוד -----

טעלעפּאָן -----

צו באַקומען די חודש'לעכע אויסגאַבע - \$25 דאָלאַר אַ יאָר. אונדזער אַדרעס איז:

"וועד פּדיון שבויים"

VAAD PIDYON SHVUIM

"וועד הצלת נפשות העולמי"

VAAD HATSOLAS NEFOSHOS HOLOMI

1271 - 49th St. Suit 727

Brooklyn N.Y. 11219

Tel. Hot-Line Number:

(718) 437-3937